

POPODNE U SKETCH BAR-u

gomile i gomile hartija u polutamnom
preseku noći
(kada se posećuju paris i new york,
aerodromom uma)
to su otrovi za moje nostalgije.
(bezobzirno igranje u pesku)
prezalogajiti početnu dijagnozu
za šizofreniju,
kupiti negde zbirku „vatra i ništa“ i ostati
sam u četiri zida.
prepoznati pesnika u
pepelastim ustima ptice od mastila.
(u vatri)
po kišnim danima
sve je odraz kruga u sazvežđu na tvom plafonu.
kao ti i ja zarobljeni u maju.
posle dva espresso-a i šest cigareta
ostaješ bez reči.
(jer zapravo nikada nisi tu)

(BIOLOGIJA VIZUELNE POEZIJE) ili h₂o nervnog sistema

mikroskopom tvojih srca seciraju se
molekuli pesama. (rasparani kišobrani)
(apstrakcija mesa koju (ni)sam (na)pisao.)
u svakom slovu reč se upostelji.
(to je beli sumpor pomešan sa „velikim čudom“,
hospitalizacija razorenih grudi – nebom.)
u zenicama – prekootpornost koordinata mojih kostiju,
a nežno...
umem da iščitam periodne sisteme
sa tvojih koža. (irisi su oboleli od mirisa)
u otvorenim utrobama knjiga – ruke,
a kada se uruše sve reči u okeane,
(bolest će se izgovarati – umetnost)
atlantida će se (pre)rušiti,
a pesme će drhtati u tuđim očima.

BLUES U PLA(VE)TN(IL)U Mariji Chardin

račvam se u sitna, plazmatična, odveć
zamrla sazvedja kao ponoć, plavo i cigarete.
(prepisaću te brajevom azbukom po moru)
pred noć u paris-u, negde na van gogh-ovoj slici,
opipaćeš crte moje pesme, a zvaću se drugačije.
(ti si vrt u nestvarnom, smrt u apstraktnom)
ja ne krivim lica kojim pišeš, jer pisati moraš,
već se otapam u metamorfozi sopstvenog duha.
danas, grad se srušio u mojoj kafi, a sunce
proglasilo šizofrenijom, iako mene nema.
(na uglu shakespeare-ove ulice uvenuće dva cveta)
a ti si odlučila da čutiš kada se blues
u pla(ve)tn(il)u prosipa po stvarnosti kao metafore
po mojoj koži.

V-E_R^T'I/G,O! @R:E;Č,I~M•A.

p o O o s t a j e š u p o r i š t e s - u - n - c - u
njegov Deja Vu (o p r o š t a j a) (sa) Sobom,
m i s l i š m e, B E S k o N A č n o (S) _ T I, (i j a.)
< p.....a >
< d.....>
u onostrano- m - i s t i (č n o), sa rečju
PoD RuKaMa, deca smo, (MO)-RAM (memorijom)
P a S t I š t v o j S n o m u o b l i č i t i ! u o b l i č i t i s e k v e n c e
P e r C e p C i J e ~ o ~ S T V A R N O S T I k o j e n - e - m - a !
nećemo se B / o / L / e / T / i [više] (NIKA)DA.
_____ m _____ e _____ l _____ a _____ n _____ h
_____ o _____ l _____ i _____ j _____ o _____
_lavirint ti pesmom napuštam, arijadna.

FUSNOTA ZA SINEGDOHU SUNCA

odolevam suštini mog prozora u
prekohodno rascvetavanje
plamtećih zvezda.
(pogledaj jednostavnost hoda, nema je)
ušuškam se u vodoravne rastrzanosti
pod tvojim vratima tako što ne postojim,
sve su to arome kilometarskog
ispisivanja da se ne bi poludelo
(pred ustajanje)
...iz teškog, pepelastog kreveta.
ptice umiru danju.
ono su, vidiš, otisci pesnika koji je gubio
razum pred svakim ogledalom
i svakim oprastanjem sebe sebi.

opet ću čitati miljkovića.